

Кели Армстронг - „Разплата“

След четири ноци безспирно криене аз най-после се намирах в безопасност в леглото под завивките, потънала в дълбок и спокоен сън като мъртвец... докато мъртъвците не решиха, че им трябва будна. Всичко започна с един смях, който се промъкна в съня ми и ме измъкна от него. Когато се надигнах на лакти с премигващи очи в усилията си да си спомня къде съм, обгърна ме шепот, чиито думи не можех да различа една от друга.

Потърках очи и се прозях. През завесите се прокрадваше белезникава, сива светлина. В стаята беше тихо и спокойно. Слава богу, нямаше никакви призраци. През последните няколко седмици бях видяла достатъчно, за да ми стигнат за цял живот.

Подскочих, защото долових дращене по прозореца. Напоследък всяко стържене по стъкло ми звучеше като вампира, който бях вдигнала от мъртвите и който забиваше нокти в прозореца, за да се добере до стаята.

Приближих се до прозореца и дръпнах завесите встрани. Когато се добрахме до къщата, почти се зазоряваше, така че бях сигурна: вече трябва да е късна утрин, ала мъглата отвън бе много гъста и не се виждаше нищо. Наведох се толкова близо до прозореца, че опрях нос в студеното стъкло.

Някакъв бръмбар жужеше на стъклото и аз подскочих от изненада. Зад мен се чу смях. Извъртях се, но Тори още спеше и хленчеше насън. Беше се отвила и се беше свила на хълбок, а тъмната ѝ коса се бе разпиляла по цялата възглавница.

Още кикот зад гърба ми. Определено момчешки. Но нямаше никого. Абсолютно. Просто не видях никого. Ала за един некромант това не означава, че в стаята няма никого.

Примижах, като се опитвах да доловя трептенето на въздуха около някой призрак, и отляво зърнах за миг една ръка, която изчезна, преди да мога да я разгледам добре.

– Търсиш ли някого, малка некромантке?

Извъртях се.

– Кой е?

Хихикане в отговор – от онова, което всяко петнайсетгодишно момиче е чувало хиляди пъти от устата на някой палавник.

– Ако искаш да говориш с мен, трябва да се покажеш – казах.

– Да говоря с теб ли? – отвърна той арогантно, сякаш бе баскетболната звезда на училището. – Мисля, че не аз, а ти искаш да говориш с мен.

Изсумтах и тръгнах да се връщам в леглото.

– Не искаш ли? – чух гласа му досами рамото си. – Хм, помислих си, че ще искаш да узнаеш нещо повече за групата „Едисън“, за експериментите им, за д-р Давидоф...

Спрях се на място.

– Просто така ми хрумна – засмя се той.

Ние четиримата – Тори, Дерек, Саймън и аз – избягахме от групата „Едисън“, след като разбрахме, че сме обекти на техния проект, на експериментите им за генетично модифициране на хора със свръхестествени способности. Леля ми Лорън също бе включена в групата като лекар, ала бе предала колегите си, защото ни помогна да се измъкнем. В момента бе задържана. Поне така се надявах. Снощи, когато групата „Едисън“ попадна на следите ни, някакъв призрак се опита да ми помогне... и този призрак приличаше много на леля Лорън.

Предполагаше се, че сме на безопасно място – в къща, собственост на друга група, противопоставяща се на тези експерименти. Сега пък се появи духът на малко момче, което знаеше за проекта им? Не възнамерявах да го отпъдя, колкото и съблазнителна да беше тази мисъл.

– Покажи се – заповядах аз.

– Малката некромантка обича да се разпорежда, а? – дочух гласа му зад гърба си. – Искаш да видиш дали съм толкова печен, колкото звуча?

Затворих очи, представих си бледите контури на мъжко тяло и леко се напрегнах. Той започна да се материализира – тъмнокосо момче на около шестнайсет или седемнайсет години, нищо особено, само усмивката му угодническа, което показваше, че и той е подмазвач. Все още виждах през него като през холограма, така че отново затворих очи, за да се понапъна още малко.

– Ъъъ – измънка той, – искаш още, нали, трябва да се опознаем малко по-добре. – И отново изчезна.

– Ти какво искаш? – попитах аз.

Той прошепна в ухото ми:

– Вече ти казах, да те опозная по-добре. Но не тук. Ще събудиш приятелката си. Симпатична е, но не е моят тип. – Гласът се придвижи към вратата. – Знам едно място, където можем да си поговорим необезпокоявани от никого.

Ами добре. Нима си мисли, че едва вчера съм се научила да общувам с призраци? Е, приблизително – всъщност само преди две седмици. Но вече бях видяла достатъчно, за да знам, че както се появяват духове, желаещи да ми помогнат, и други, които искат просто да говорят, съществуват и много други, чието желание е да попалят, да направят пребиваването си в отвъдното по-приятно, по-интересно. Момчето определено бе от последните.

И все пак, ако е бил обект за изследване на групата „Едисън“ и е умрял в тази къща, трябваше да разбере какво му се е случило. Но имах нужда от подкрепа. Тори нямаше опит с духове и макар вече да се разбирахме по-добре, тя не бе човекът, който бих искала да ми пази гърба.

Така че тръгнах подир призрака и излязох в коридора, но като стигнах до стаята на Саймън и Дерек, се спрях пред вратата.

– Ъъ – обади се духът. – Не вземай никого със себе си.

– Но и момчетата биха желали да си поговорят с теб.

Повиших глас, като се молах Дерек да ме чуе. Обикновено се будеше и от най-лекия шум – върколаците притежават свръхчувствителен слух. Но отвътре не се чуваше нищо, освен хъркането на Саймън. На горния етаж нямаше никого друг. Андрю, мъжът, който ни бе довел, спеше в стаята под нас.

– Хайде, малка некромантке. Докато не съм се отказал от предложението си.

„Нали знаеш, че не е намислил нищо добро, Клоуи.“

Така беше, но пък исках да разбира дали сме в опасност тук. Реших да го следвам, ала много внимателно. Вътрешният ми глас този път не ми опонира, което приех за положителен знак.

Тръгнах.

Когато пристигнахме, тутакси си легнахме, така че не бях успяла да разгледам добре новото ни скривалище. Знаех само, че е огромно – хаотични коридори във викторианска къща, излязла сякаш направо от филм на готическите ужаси.

Докато вървах след гласа надолу по коридора, имах странното усещане, че участвам в някой от тези филми, уловена в капана на безкрайния тесен коридор; по пътя ми се низеха врата след врата и всички бяха затворени, а накрая стигнах до стълбището... и се заизкачвах нагоре.

От видяното при пристигането си бях разбрала, че къщата е триетажна. Спалните се намираха на втория етаж, а Андрю им бе казал, че третият етаж е всъщност мансарда.

Значи призракът ме водеше към тъмния, пълнен с духове таван? Значи и други бяха гледали твърде много филми на ужасите.

Последвах го по стълбите нагоре. Те стигаха до площадка, на която имаше две врати. Спрях. През вратата пред мен се появи една ръка и ме подкани да вляза. Аз останах неподвижна само още миг, за да се подготвя. Колкото и тъмно да беше, не можех да му позволя да забележи страха ми.

Щом се почувствах готова, хванах дръжката на бравата и...

Беше заключена. Завъртях топката, тя щракна и езичето се освободи. Още веднъж си поех дълбоко въздух, още миг, за да настроя психиката си, после отворих със замах вратата и прекрачих прага...

Студеният въздух ме шибна в лицето и ме спря. Премигах с очи. Пред мен се стелеше мъгла.

„Заключена брава на тавана, така ли, Клоуи?“

Не, аз стоях на покрива.

Докато вратата се затваряше зад мен, аз се извърнах. Улових я за ръба, ала нещо силно я удари и тя се затръшна. Сграбчих топката на бравата, но тя щракна и се заключи. Завъртях топчестата дръжка, убедена, че съм сгрещила.

– Вече си тръгваш? – попита той. – Колко невъзпитано.

Вторачих се в дръжката на вратата. Само един много рядък вид духове можеха да движат предмети в света на живите.

– Полудемонът Аджито – прошепнах.

– Аджито ли? – провлачи той с презрение. – Аз съм най-главният, момиченце. Аз съм Воло.

Коего не ми говореше нищо. Само можех да предположа, че е вид, по-мошен от Аджито. В истинския живот телекинетичните полудемони можеха да преместват предметите със силата на съзнанието си. След смъртта си те можеха да ги местят физически. Превръщаха се в полтъргайсти.

Предпазливо отстъпих крачка назад. Под краката ми проскърца дърво и ми напомни къде се намирам. Спрях и се огледах. Бях стъпила на нещо като пътечка, която обикаляше целия етаж – така наречената мансарда.

Вдясно от мен покривът беше почти плосък и върху него бяха нахвърляли ръждясали вече капачки от шишета и кутии от бира, сякаш някой бе използвал пространството вместо вътрешен двор. Успокоих се. Не ме бяха изхвърлили на покрива, това бе просто тераса. Неприятно, но доста безопасно място.

Почуках на вратата, много леко, защото не исках да събудя някого, ала с надеждата, че Дерек може да чуе.

– Никой няма да те чуе – рече призракът. – Съвсем сами сме. Точно както искам.

Вдигнах ръка, за да потропам по-силно, но се спрях. Татко ме е учил, че най-добрият начин да се справиш с някой нахалник е да не му дадеш да разбере, че се страхуваш. При мисълта за татко, сърцето ми се сви. Дали все още ме търси? Разбира се, че ме търси, но какво можех да направя?

Татковият съвет по отношение на нахалниците ми бе помогнал, когато децата се присмиваха на заекването ми – тогава не реагирах по никакъв начин на подигравките им и те ме бяха оставили на мира. Така че аз си поех дълбоко въздух и продължих.

– Нали каза, че знаеш за групата „Едисън“ и техните експерименти? – попитах. – И ти ли беше подложен на тях?

– Колко досадно. Да поговорим за теб. Имаш ли си гадже? Бас ловя, че си имаш. Хубаво момиче като теб, придружено от две момчета. Досега трябва да си се загадила с някое от тях. Кое е то?

После се засмя.

– Тъп въпрос. Хубавото момиче ще си избере хубавото момче. Онзи красавец.

Той имаше предвид Саймън, който бе наполовина кореец. Пускаше ми въдица, за да види дали ще се втурна да се защитавам, с което да докажа, че тъкмо той е гаджето ми. Но не беше той. Е, не още, доколкото бяхме поели по този път.

– Ако искаш да остана тук и да говоря, първо трябва да ме светнеш по някои въпроси – заявих аз.

Той се засмя.

– Нима? Не мисля, че си се запътила нанякъде.

Отново хванах дръжката на вратата. Една капачка ме удари по бузата току под окото. Аз хвърлих сърдит поглед в посоката, в която би могъл да бъде духът.

– Това беше само предупреждение, малка некромантке. – В гласа му имаше отблъскваща нотка. – Когато сме тук, играем моята игра по моите правила. А сега ми разкажи за гаджето си.

– Нямам гадже. Ако знаеш нещо за експериментите, тогава ще ти е ясно, че не сме дошли тук на почивка. При непрекъснатото преследване ние нямаме много време за любов.

– Не ми играй номера.

Заблъсках вратата. Още една капачка болезнено ме уцели по окото.

– В опасност си, малка некромантке. Не ти ли пука? – Гласът му се доближи досами ухото ми. – В този момент аз съм най-добрият ти приятел, затова се отнасяй добре с мен. Вкарали са ви в капана и аз съм единственият, който може да ви освободи.

– Вкарали са ни? Кой ни е вкарал? Човекът, който ни доведе... – Бързо запрехвърлях през ума си фалшиви мъжки имена. – Чарлс ли?

– Не, някакъв напълно непознат, а Чарлс случайно ви доведе тук. Ама че съвпадение!

– Но той ни каза, че вече не работи за групата „Едисън“. Преди бил лекар при тях...

– И продължава да е.

– Ттой ли е д-р Фелоус? Онзи, за когото говорех в лабораторията?

– Същият.

– Сигурен ли си?

– Никога няма да забравя лицето му.

Хм, това е доста странно. Първо, името му не е Чарлс. Второ, той не е лекар. Трето, аз познавам доктор Фелоус. Тя е моя леля и човекът долу изобщо не прилича на нея.

Ударът ме застигна изотзад, почувствах го силно в прегъвките на коленете си. Загубих равновесие и паднах на четири крака.

– Не си играй с мен, малка некромантке.

Щом понечих да стана, той ме цапардоса с някаква стара талпа, извита като бат за бейзбол. Помъчих се да се отстраня от пътя му, но той ме хвана за рамото и ме блъсна в парапета. Перилата изпращаха и поддадоха. Аз политнах и за миг в очите ми се наби покритият с бетон вътрешен двор два етажа по-долу.

Улових се за друга част на парапета. Той беше здрав и тъкмо да се изправя стабилно на крака, когато дъсченият бат ме уцели право в ръката. Не обърнах внимание и се покатерих на пътеката, ала дървото се фрасна в перилата с такава сила, че най-горната релса с трясък се отчупи, талпата също се счупи и наоколо се разхвърчаха трески от разцепилата се дъска.

Побягнах към плоската част на покрива. Той замахна със строшеното перило към мен. Залитнах назад и отново се блъснах в парапета.

Но запазих равновесие и се огледах. Нямах и помен от него. Нямах никакво движение. Но аз знаех, че е някъде там и че ме наблюдава, за да види каква ще е следващата ми стъпка.

Затичах се към вратата, сетне неочаквано завих към равната част на покрива. Трясък. Пред мен се разлетяха късчета стъкло и тогава се появи призракът, вдигнал счупена бутилка в ръка. Втурнах се назад.

„Ценно хрумване, няма що. Подпирай с гръб перилата и гледай докога ще издържат.“

Спрях се. Нямахше къде да избягам. Помислих си да закрепя. Никога не съм харесвала тази реакция във филмите – героини, викащи за помощ, когато са притиснати в ъгъла, – но тъкмо сега, свряна между полтъргайста със счупената бутилка в ръка и двуетажната бездна, може би щях да надживея унижението в името на спасението си. Проблемът се състоеше в това, че никой нямаше да се притече навреме.

„И така... какво ще правиш? Свръхмощната некромантка срещу разярения полтъргайст?“

Така си беше. Имах защита, поне срещу призраци.

Докоснах амулета. Беше ми го дала мама. Беше казала, че ще ме пази от таласъмните, които ми се появяваха като малка – духове, както разбрах по-късно. Нямахше чак толкова въздействие, ала като го стисках в ръка, той ми помагаше да се съсредоточа, да фокусирам вниманието си.

Представих си как изблъсквам призрака.

– Да не си посмяла, момиченце. Само ще ме подразниш и...

Стиснах очи и си представих, че силно го блъскам.

Тишина.

Чаках и напрягах слух, сигурна, че щом отворя очи, ще го видя пред себе си. След миг погледнах и зърнах само сивото небе. Но продължих да стискам здраво перилото в очакване някоя счупена бутилка да полети към главата ми.

– Клоуи!

Коленете ми се разтрепериха при повикването. По покрива затрополиха нечий стъпки.

Призраците не стъпват по земята.

– Не мърдай.

Погледнах през рамо и видях Дерек.